

o vzdání se nároku ve prospěch pronajímatelky za to, že pronajala místnosti novému nájemníkovi, jest tedy podle § 20 (2) zákona o ochr. náj. zapovězené a podle § 879 obč. zák. nicotné, takže podle práva má se věc tak, jakoby se nebyl žalobce nároku vzdal. Žalobce nemůže ovšem opřítí žalobní nárok o předpis § 20 (3) zákona o ochr. náj., protože pozitivně nic nesplnil, ale může jej opřítí o předpis § 1435 obč. zák., protože zaplatil předem nájemné na určitou dobu v předpokladu, že po celou dobu bude nájemního předmětu užívati, ale za souhlasu pronajímatelky této doby nevyčerpal, takže pro pronajímatelku přestal právní důvod podržeti celé nájemné. Nezáleží na tom, že žalobce necitoval předpis § 1435 obč. zák., neboť jde o právní posouzení věci, které náleží soudu. Proti výši přeplatku nečiní dovolatelka v dovolání a nečinila ani v první stolici námitek, takže není důvodu touto výší se obíratí (§§ 504 a 506 čís. 2 c. ř. s.). Ujednání, které uzavřel žalobce s novým nájemníkem o úplatě za přenechání obchodu s inventářem a zbožím, týká se jen těchto dvou osob, nikoli žalované, která z toho pro sebe nemůže čerpati námitky. Procesní soud pochybil, že oba právní poměry směřoval. V této souvislosti jest vyřídití ještě dvě námitky žalované, totiž, a) že prý žalobní žádost není žalobním tvrzením opodstatněna, protože žalobce v žalobě jen tvrdil, že žalovaná dala svolení k prodeji inventáře a zboží, nikoli k pronajetí místností novému nájemníkovi; b) že ujednaná podmínka vzdání se nároku byla nicotnou (§§ 897, 898 a 698 obč. zák.), takže prý tím bylo neplatné celé právní jednání, tudíž také svolení žalované k postoupení nájemního práva jinému nájemníkovi a k propuštění žalobce a trvá prý původně se žalobcem ujednaná dvouletá nájemní smlouva i nadále po právu a nájemné žalobcem na tuto dobu předem zaplacené zůstává prý vlastnictvím žalované. Tyto názory jsou mylné, neboť k a) první námitka žalované jest jen hra se slovy. Žalobce nepotřeboval svolení žalované k prodeji inventáře a zboží, nýbrž jen k nastoupení nového nájemníka na jeho místo a tak to také mínil. Tak tomu ostatně rozuměla i žalovaná, neboť v první stolici namítala toliko, že se žalobce vzdal předem zaplaceného nájemného, »by stávající nájemní poměr byl souhlasně zrušen a aby žalobce potom svůj zmíněný obchod mohl s K-em uzavřítí.« K b) Dovolání nerozeznává dvě podstatně různá právní jednání: 1. mezi žalovanou a žalobcem o vzdání se nároku na vrácení předem zaplacené činže, 2. mezi žalovanou a novým nájemníkem o nájemní smlouvu. Jen první právní jednání jest podle § 20 (2) zákona o ochr. náj. zapovězené a podle § 879 obč. zák. nicotné, nikoli druhé, jak nejvyšší soud již opětovaně rozhodl a zevrubně odůvodnil. Stačí tedy odkázati dovolatelku na příklad na důvody rozhodnutí čís. 4801 a 6690 sb. n. s.

Čís. 8440.

Prohlášení, že se rozsudek napadá v celém rozsahu, týká se jen rozsudkového výroku, kdežto odvolací důvody musí býti označeny určitě a jednotlivě, buď výslovně nebo zřetelným poukazem.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1928, Rv I 710/28.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dovolatel vytýká napadenému rozsudku tento domnělý rozpor se spisy: Na str. 3. a 4. rozsudku odkazuje odvolací soud na zjištění prvního soudce, pokud nebyla vzata v odvolání v odpor. Dovolatel proti tomu namítá, že odporoval rozsudku prvního soudu v celém obsahu, takže tím bylo prý popřeno vše, co výslovně nepřiznal jako správné. To je názor naprosto mylný, neboť prohlášení, že se rozsudek napadá v celém rozsahu, týká se jen rozsudkového výroku, kdežto odvolací důvody musí býti vedle toho určitě označeny a to jednotlivě, buď výslovně nebo zřetelným poukazem (§§ 467 čís. 3 a 471 čís. 3 c. ř. s.).

Čís. 8441.

Pro nárok obce (ve Slezsku) proti soukromníku, by jí nahradil náklad na opravu a na udržování obecních cest, který měl sám podle smlouvy (smíru) nésti, jest přípustným pořad práva.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1928, R II 335/28.)

Žalující slezská obec domáhala se na žalovaném velkostatkáři náhrady nákladů, které učinila na opravu a na udržování obecních cest, odvolávajíc se na smír ze dne 22. září 1922 v řízení správním, podle kterého se zástupce žalovaného zavázal ve smyslu smlouvy ze dne 21. října 1779, že bude dosavadním obvyklým způsobem na vlastní útraty udržovati a upravovati cesty, o které jde. První soud nevyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva, odvolací soud jí vyhověl a žalobu odmítl, zastáváje názor, že jde o věc veřejnoprávní a že i smír upravuje veřejnoprávní poměr.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a vrátil mu věc, by po případném dalším jednání znovu rozhodl.

Důvody:

Nelze sice přisvědčiti názoru stěžovatelky, která v souhlasu a prvním soudem míní, že pro posouzení otázky, zda má býti rozhodnuto o žalobním nároku soudem, či správním úřadem, rozhoduje jen žalobní žádost, v níž se nežádá řešení veřejnoprávního závazku, — neboť otázku, zda jde o poměr veřejnoprávní či soukromoprávní, jest řešiti podle povahy